

Молиж ти се, помоли го отъ моя страна да ми завърши тази работа“. Като свършили и двамата, конникътъ си помислилъ, че му искътъ конътъ (защото и той билъ като тѣхъ глухъ), та имъ казалъ: Конътъ ли? Този конъ ли искате? Ако е вашъ, вземете си го. Азъ не съмъ го кралъ, но го намѣрихъ въ една ливада да пасе самичъкъ“. Слѣдъ това слѣзълъ отъ конътъ, бутналъ овцата къмъ косача и казалъ: „На ви овцата! да не кажите сетнѣ, че и нежъ съмъ кралъ?“ Косачътъ си помислилъ, че сѣдната го осѣдилъ да даде сѣното на овчаря, за гдѣто счупилъ кракътъ на овцата му и казалъ: „Не, това не е право. Три дни да работи азъ за това сѣно и сега да го дамъ за една куца овца, това не може да бѣде никога!“ Когато косачътъ и конникътъ се справѣхъ, по край тѣхъ заминъ единъ глухъ попъ. Тѣ и него спрѣли, за да му разкажътъ расправията си. Косачътъ казалъ: „Дѣдо попе, ей този овчаръ казва, че съмъ счупилъ кракътъ на овцата му. Това не е истинна: вѣрвай Бога, азъ сега пръвъ пакъ виждамъ стадото му“. Овчарътъ не дочакалъ да свърши косачътъ и казалъ: „Дѣдо попе, въ Евангелието казва, че когато нѣкой е гладенъ, трѣбва да го нахранимъ, а този чловѣкъ не само не ми дава отъ неговия хлѣбъ, но не иска да поварди и стадото ми, догдѣто идъ у дома да се нахрани“. Слѣдъ овчаря дошло редъ и на конника. Той казалъ: „Този конъ го намѣрихъ да пасе самъ на една ливада и му се качихъ, защото бѣхъ много уморенъ. Тѣ казватъ, че съмъ го кралъ. Абе това не е кражба, имъ казвамъ азъ, а тѣ